

[Aksel Møller.]

dette høje ting, som principielt er enige om at stille frem mod et økonomisk frit samfund. I år står vi derimod i den situation, som blev tydeliggjort ved det ærede medlem hr. Axel Kristensens slutningsbemærkning, at der i alt fald af disse 76, der har vareforsyningsloven igennem i måj måned, formentlig vil være op til 49, som holder sig i baggrunden ved den endelige afstemning.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen mente, at hvadenten man som vi havde valgt det standpunkt at støtte en forlængelse af loven på de vilkår, som betænkningen angiver, eller man havde det synspunkt, som det ærede medlem talte for, var vi dog ens i eet: vi nærede den samme mistillid til den højtærede handelsminister. Jeg nævner det, fordi det er det springende punkt i hele denne sag. Det gælder om, på hvilken måde man egentlig sikrer sig bedst imod sine bange anelser overfor den højtærede handelsministers politik. Sikrer man sig bedst ved at vælge det standpunkt: i fornem tilbagetrukkethed at se tingene ske. . . . (*Ministeren for handel, industri og søfart* [Krag]: Ikke fornem!). Jeg talte ikke om den højtærede handelsministers holdning, jeg talte om det ærede medlem hr. Axel Kristensens holdning. . . . eller sikrer man sig bedst ved at gå til forhandlingsbordet og prøve på at få et resultat ud af forhandlingerne? Vi har forsåvidt besvaret spørgsmålet ved den holdning, vi har taget i udvalget. Vi er overbevist om, at det, vi vil, er det, som bedst tjener til at opnå det resultat eller rettere det mål, som vi er så mange der er enige om i dette høje ting, og som efter vor opfattelse, således som de politiske vilkår er her i landet, ikke kan opnås ved demonstrativ politik. Der findes kun een vej, sålænge den politiske magtstilling er, således som den er her i landet. Det er den ved forhandlingsbordet stadigvæk at prøve på at komme længere og længere frem mod vort mål.

Når vi ser tilbage fra dette øjeblik og til den dag, den højtærede handelsminister afløste det ærede medlem hr. Axel Kristensen som ansvarlig på dette område indenfor dansk politik og administration, synes jeg i og for sig heller ikke, at det er så dårlige resultater, vi har haft af denne forhandling. Når jeg tænker på det stykke arbejde, vi præsterede i fjor, forekommer det mig, at det er lykkedes os at få vareforsyningsloven bragt i en sådan form, at der vist er almindelig enighed om, at den ikke kan blive stort frommere, end den er, hvad lovtæksten angår. Når jeg tænker på de erklæringer,

som det lykkedes os umiddelbart efter, at dette ministerskifte var sket, at få fra den nye regering om, at den ikke agtede at benytte bemyndigelserne til noget, der kunne stride mod, hvad der er flertal for i folketinget, så forekommer det mig, at det også under de nu engang givne politiske vilkår var en heldig handling og et godt resultat.

Jeg skal ikke prøve på i enkeltheder at skildre, hvorledes det for mit parti tegner sig med hensyn til vejen under den højtærede handelsministers ægide frem mod det mål, vi har sat os. Den store økonomiske diskussion her i landet er jo ikke en diskussion, der alene er knyttet til vareforsyningslov eller prislov. Den er knyttet til tilskudsordninger, til statsfinanser, til det spørgsmål, vi behandlede under forrige punkt på dagsordenen, hvorved det altså var det ærede medlem hr. Axel Kristensen og hans parti, der var den højtærede handelsminister følgagtig og viste ham adskillig mere tillid i den sag, end jeg kunne vise ham. Det skifter altså lidt. Det afhænger for begge vedkommende åbenbart af, ad hvilke veje vi nu mener det er rigtigst at søge frem mod et resultat.

Men hvordan er da stillingen her ved forlængelsen af vareforsyningsloven endnu en gang? Den er således, som f. eks. det ærede medlem hr. Axel Kristensen allerede gav udtryk for ved første behandling af lovforslaget. Med den højtærede formands tilladelse har jeg et par ganske korte citater. På sp. 1061 i folketingstidende siger det ærede medlem hr. Axel Kristensen:

„Vi erkender, at regeringen i dag ikke kan løse opgaverne uden en vis bemyndigelseslov.“

Og denne ærlige erkendelse gik også gennem det ærede medlems tale ved denne lejlighed og igennem adskillige af hans udtalelser under arbejdet indenfor udvalget. Det står altså klart, at det ærede medlem ligesom vi, ja, vel også som det ærede medlem hr. Bjørner, erkender nødvendigheden af, at regeringen i dag ikke kan løse de opgaver, der er stillet, uden en vis bemyndigelseslov.

Altså må vi have en bemyndigelseslov. Spørgsmålet er så blot, hvordan den skal skrives, og hvilke opgaver og mål vi kan sætte os under arbejdet med den. Kunsten er nemlig at skrive en bemyndigelseslov og beskæftige sig med en sådan lovs administration i hænderne på en socialistisk regering således, at den baner vej for det ikke-socialistiske flertal i det høje ting på dets vej frem mod økonomisk frihed. Det er jo